

κρυσταλλώδες ἐφαίνετο καλύπτουσα περίβλημα, ἐθραύθη τελευταίον.

— Ἀννουγκιάτα! ἀνέκραξεν, Ἀννουγκιάτα!

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κ. Ἀμβέργου. Ἐπεσε δὲ εἰς τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς τοῦ τὴν ἀγκάλιασε τὴν ἐβίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἀννουγκιάτα! τὴν εἶπε, ὁ δὲ εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἰσθάνεσαι τὸν θάνατον αὐτὸν τῆς εἰρήνης, τὸν ὅποιον σὲ δίδω περιπαθῶς! Ἀννουγκιάτα, ἀμφοτέρωι ὑπεφέραμεν πολὺ! Ὁ θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε τὴν εὐτυχίαν! Ἀννουγκιάτα, σὲ ἠγάπησα ἀπὸ τῆς εὐτυχουῦς ἐκείνης ἡμέρας καὶ ἦν σὲ εἶδα, καὶ εἶπε ζωὴν, ἐν Ἰσπανίᾳ, μέχρι τῆς φρικτῆς αὐτῆς ἡμέρας καθ' ἣν σὲ σφίγγω νεκρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας μου. ὦ Ἀννουγκιάτα, πόσα ὑπεφέραμεν!

Ὁ Κ. Ἀμβέργης ἐκλαίει.

— Ἀναπαύθητι ἐν εἰρήνῃ, δυστυχὲς γυνή, ἐψ. θύρισε, καὶ εὐρὲ ἐν οὐρανοῖς τὴν εἰρήνην τὴν ὅποιαν ἡ γῆ σὲ ἀπεποιήθη!

Ἡ χεὶρ τοῦ τρέμουσα προσήγγισεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀννουγκιάτας, καὶ ἐκλείσεν αὐτούς.

— Τώρα, εἶπε, δὲν θέλεις πλέον κλαῦν. Οἱ ὀφθαλμοί σου ἐκλείσαν διὰ νὰ κοιμηθῶσι τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ἐλαβε δὲ καὶ τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς τοῦ, καὶ τὰς ἐπλησίασε τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην.

— Αἱ χεῖρές σου, ἐψιθύρισεν, ἠνώθησαν πολλάκις διὰ νὰ προσευχηθῶσιν ἄς μείνωσι διὰ παντός ἠνωμένοι!

Ἐπειτα ἐτοιμάσθη νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀννουγκιάτας.

— Οὐδεὶς ἀνθρώπου ὀφθαλμός, εἶπε, θέλει ἶδει πλέον τὸ μέτωπον τοῦτο, εἰς τὸ ὅποιον ὁ θεὸς ἔδωκε τσαύτην καλλονὴν τὸ φέρετρον θέλει καλύψῃ διὰ παντός τὴν ὥραίαν ταύτην κεφαλὴν. Ἐπανέρχεται εἰς τὸν θεόν, Ἀννουγκιάτα, κεκοιμημένη ἐστὶ ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὅποια σ' ἔδωκε σὲ βλέπω τελευταίαν ταύτην φορὰν!

Ἡ χεὶρ τοῦ ἀρῆκεν ἐπὶ τῆς Ἀννουγκιάτας τὸ σάβανον τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ τὴν περικαλύψῃ. Ὁ Κάρλος Ἀμβέργης ἐγονυπέτησε.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν, ἐγὼ ὑπῆρξα αὐστηρὸς σὺ, ἔσο πολυεύσπλαγχνος!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλαδίον).

ΣΩΛΗΝΩΤΗ ΓΕΦΥΡΑ.

Ἐὰν θέλωμεν νὰ κρίνωμεν ὀρθῶς περὶ τῆς μελλούσης τύχης ἔθνους τινός, ἀνάγκη νὰ σπουδάσωμεν τὰ κοινωφελῆ ἔργα εἰς ἃ ἰδίως ἐνασχολεῖται. Τὰ συμπεράσματα ἠθέλον εἶσθαι, καθ' ἡμᾶς, ἐσφαλμένα, ἐὰν ἐξήγοντο ἐκ μόνῃς τῆς φιλολογικῆς αὐτοῦ καταστάσεως· διότι, πολλάκις θύελλαι πολιτικαὶ γεννῶσι μεγάλους ποιητὰς ἢ καὶ ῥήτορας, καὶ πολλάκις ὁ μονήρης

καὶ ἀναχωρητικὸς βίος, ἢ καὶ μόνῃ ἡ θεὰ τῆς ἀγρίας καὶ ἀνημέρου φύσεως, ἐξάπτουσι τὴν καρδίαν καὶ ἀναπτεροῦσι τὸν νοῦν.

Ἀποδείξιν πειστικωτέραν τῆς ἀληθείας ταύτης θέλομεν ἄλλην πλὴν τοῦ παραδείγματος τῆς ἀληθῶς Μεγάλῃς Βρετανίας; Τὴν ἐνεστῶσαν ἰσχυρὴν, τὸ ἐνδοξότερον μέλλον αὐτῆς, δὲν ἀποτελεῖ ἡ σοφία οὐδ' ἐγγυῶνται τὰ γράμματα, ὥς δὲν ἐξασφάλισε τὸ μέλλον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἡ σοφία τῶν Ἀθηναίων, ὥς δὲν θέλουσιν ἐξασφαλίσαι τὸ τῆς νεωτέρας τὰ γυμνάσια καὶ τὰ πανεπιστήμια. Πρὸ τριῶν περίπου ἑκατονταετηρίδων ἡ Ἀγγλία ἦτο μικρὰ, πτωχὴ καὶ ἀδύνατος, καὶ οἱ κατοικοὶ τῆς Λιβερπούλης, πολυανθρώπου καὶ πλουσιωτάτης πόλεως σήμερον, δὲν εἶχον πῶς ν' ἀποτίσωσιν οὐδὲ πέντε λιρῶν ἢ 145 δρ. φόρον. Ἀλλ' ἔκτοτε, ἡ ἐνδελεχὴς καὶ ἀνάματος φιλοπονία τῶν κατοίκων αὐτῆς, προστατευομένη ὑπὸ νόμων φιλελευθέρων τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως ἐφαρμοζομένων, κατέστησεν αὐτὴν μεγάλην, πλουσίαν καὶ κραταιοτάτην μεταξὺ τῶν κραταιοτέρων ἐθνῶν τῆς Οἰκουμένης. Διὰ τρεξὺν αὐτὴν ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, καὶ παντοῦ θέλεις ἰδεῖ ἀκμάζοντα τὰ ἔργα τῆς Βρετανικῆς φιλεργίας, παντοῦ θέλεις θαυμάσει τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, τὸ τέλειον τῆς βιομηχανίας, τὸ ἀξιόλογον τῶν λεωφόρων καὶ τῶν ἐργοστασίων, ἅτινα πλημμυρίζουσι τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου ὅλου διὰ τῶν προϊόντων αὐτῶν.

Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον, καθ' ἡμᾶς, εἶναι ἡ ἀδιάκοπος προσπάθεια τῶν Ἀγγλῶν τοῦ νὰ συντέμωσι μὲν τὰς διαστάσεις τοῦ χρόνου, ν' αὐξάνωσι δὲ τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας αὐτῶν, καὶ τοι γινομένης ἐντὸς βραχυτέρου χρονικοῦ διαστήματος. Ὀνομάζουσι τὸν χρόνον νόμισμα — *time is money* —, καὶ ὡς τοιοῦτον θεωροῦντες αὐτὸν, σκέπτονται ἀδιαλείπτως πῶς νὰ κερδαίνωσι πλείοτερον. Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην πρέπει κυρίως ν' ἀποδοθῇ καὶ τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν σιδηροδρόμων, καὶ αὐτοῦ τοῦ θαυμασίου ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου ἢ ἐφεύρεσις καὶ τελειοποιήσις. Μεταξὺ δὲ τῶν τεραστίων τούτων ἔργων, θαυμαστοτάτη εἶναι καὶ ἡ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ κατασκευασθεῖσα ἐναέριος σχεδὸν σωληνωτὴ γέφυρα, τὴν ὅποιαν περιεγράψαμεν ἐν τῷ Η'. φυλλαδίῳ τῆς Πανδώρας.

Ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ἐπρόκειτο πῶς νὰ ἰδρυθῇ γέφυρα ἄνω τοῦ πορθμοῦ τῆς Μενάης, δι' ἣς νὰ συναφθῶσιν αἱ σιδηραὶ ὁδοὶ τῶν δύο ἀντικειμένων παραλίων, ὅτι αἱ φυσικαὶ δυσκολίαι δὲν ἦσαν τόσῳ δυσκαταμάχτοι ὥσθ' αἱ παρεμβληθεῖσαι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ναυτικὸν διευθυντήριον, καὶ ὅτι ὁ μηχανικὸς Στέφενσον, ὑπερπηδῆσας καὶ αὐτάς, κατάρθωσεν ἐν τῶν καταπληκτικωτέρων μεγαλουργημάτων τοῦ 19. αἰῶνος, ἀπαθανάτισας συγχρόνως τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ἡ Πανδώρα, ἐπιθυμοῦσα νὰ παραστήσῃ ψηλαφητότερον πρὸς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς τὸ μεγαλουργημα τοῦτο, διὰ ν' ἀποδείξῃ καὶ ψηλαφητότερον, εἰ δυνατόν, τὴν ἐκ τῆς φιλοπονίας ἐθνικὴν ὠφέλειαν καὶ δόξαν, δημοσιεύει σήμερον δύο εἰκόνας, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη παρίσχει τὴν εἰσοδὸν τῆς σωληνωτῆς γεφύρας ἐφ'

ἡ ἐγκαταστήσῃ τὸ δῶμα τοῦ εἰσόδου μηχανικοῦ, ἡ δὲ πηγνύοντα μόνον τὸν τελευταῖον ἤλον, δι' οὗ συμ-
 θευτέρα τὸ ἐσωτερικὸν πότῃς, καὶ τὸν Κ. Στεφενσὼνα πληροῦται ἡ ποσότης δύο ἐκατομμυρίων Ν. Δ.

